

1. Iemand die altijd bij je is...

Graag zou ik iets persoonlijks vertellen. Ik vind dat wel een beetje moeilijk, en ik hoop dat je het me niet kwalijk neemt.

Afgelopen dinsdag fietste ik op de 's-Gravendijkwal in Rotterdam-West. Er was zo'n rode strook voor fietsers, maar daar stond een taxi op. Omdat ik er omheen wilde fietsen keek ik linksom of er iets aankwam. Voor me was het asfalt heel ongelijk en er was een tramrail. Die was ook nog glad vanwege de regen. Wat er nou precies gebeurde weet ik niet, maar vervolgens lag ik op de grond. Allerlei lieve mensen kwamen mij overeind helpen. Even later stond ik op de stoep met mijn fiets aan de hand. Ik voelde dat ik met mijn rechterarm niet zoveel kon, en ik dacht: 'Laat ik maar even langs de huisarts gaan, op de Bergweg.' Maar fietsen zag ik niet zo zitten, dus ik liep met mijn fiets aan de hand naar de dokter, dat was ongeveer 20 minuten. Eerlijk gezegd was ik wel erg blij toen ik er was.

In die 20 minuten gebeurde er iets bijzonders, waar ik me nog steeds over verbaas. Ik werd vervuld met een diepe blijdschap, een diepe verwondering over God en over Zijn oneindige liefde. Ik zong, zo zachtjes voor me uit, het ene lied na het andere. En ik dankte God uit de grond van mijn hart voor alle zegeningen die Hij me geeft.

De huisarts die me hielp kende ik nog niet, een hartelijke jonge vrouw. Ze

plakte pleisters en ik kreeg een tetanusprik. Ze zag mij trillen en blijkaar zag ze in mijn dossier dat ik sinds vier jaar Parkinson heb. Ze zei: 'U heeft het best jong gekregen, die Parkinson.' Dat is misschien wel zo, maar ik was alleen maar blij en dankbaar, en dat vertelde ik ook. Want zo beleef ik dat ook: ik heb in mijn leven zoveel zegeningen gekregen, ik ben wel de laatste die zou mogen klagen. Dat vertelde ik haar, en ook dat ik zo ontzettend blij ben met God. Eigenlijk werd het een heel vrolijk bezoekje, we maakten nog wat grappen, vervolgens belde zij het ziekenhuis of ik nog terechtkon voor een foto, ik belde Annette die met de auto kwam, en even later nam ik afscheid van de dokter. Ze keek me lachend aan en zei: 'Ik heb vandaag een blij mens ontmoet.'

In het ziekenhuis bleek mijn rechterarm gebroken te zijn, net onder de kop. De kop is eraf, zullen we maar zeggen. Gips kan niet op die plek, ik kreeg alleen een sling. En ik kan nu vier tot zes weken mijn rechterhand niet gebruiken. Dat is wel echt heel lastig, moet ik zeggen.

Maar even terug naar die 20 minuten. De laatste dagen heb ik me afgevraagd: 'Hoe kan het dat ik juist op dat moment die diepe blijdschap voelde, die intense vreugde in God, die liefde, die dankbaarheid, die bewondering?' Het is natuurlijk het werk van de Heilige Geest, maar waarom op dat moment? Ik heb me dat afgevraagd en ik denk het volgende. Juist op moeilijke momenten ben je extra blij met iemand die van je houdt en die naar je toe komt. Denk maar even aan een begrafenis. Als jij rouwt om een geliefde en bij het condoleren stapt er iemand naar binnen die helemaal uit het buitenland is komen reizen om jou te troosten, dan stroomt je hart vol van liefde en blijdschap. Je omhelst die ander en je zegt: 'Wat ben ik ontzettend blij dat jij er bent!' Ik denk dat dat ook met mij gebeurde. Ik liep daar maar wat verwaasd naar de dokter, en ik kon alleen maar denken: 'HERE, wat bent U ontzettend goed, wat een onvoorstelbaar voorrecht om U te mogen kennen!'

2. Jezus weet wat je nodig hebt

En waarom vertel ik dit nou vanmiddag? Omdat ik denk dat dit precies is waar heel veel jonge mensen naar op zoek zijn: naar

iemand die er altijd voor je is, op de mooie momenten en in de moeilijke momenten. Iemand die je kent, iemand die weet wat jij nodig hebt, iemand die van je houdt, iemand bij wie je tot rust komt, bij wie je thuis komt.

We hebben gelezen dat prachtige gedeelte uit Johannes 6. Jezus heeft oog voor wat al die duizenden mensen om Hem heen nodig hebben. Vers 5: 'Toen Jezus dan de ogen opsloeg en zag dat een grote menigte naar Hem toe kwam, zei Hij tegen Filippus: Waar zullen wij broden kopen, opdat deze mensen kunnen eten?' En Johannes schrijft er meteen bij in vers 6: 'Maar dit zei Hij om hem op de proef te stellen, want Hij wist Zelf wat Hij zou gaan doen.' Jezus weet wat je als mens nodig hebt. Hij weet wat je lichaam

nodig heeft. Heel gewoon: brood, en misschien vis. Hij weet ook wat je ziel nodig heeft. En wat is er nu momenteel aan de hand? Veel jongeren beseffen beter dan ouderen wat hun ziel nodig heeft. Oudere generaties zijn opgegroeid in de sfeer van opbouw en groei: door carrière te maken kom je hogerop. Je wordt rijker en daarmee gelukkiger. En met z'n allen worden we gelukkiger door economische groei.

Veel jongeren zien dat het niet zo werkt. Want we zijn nu rijk, we hebben dat hoogtepunt bereikt, maar zijn we nu met z'n allen gelukkig? Je kunt op social media afgemaakt worden, en als je op jezelf wilt gaan wonen, dan kan dat niet, want er is geen huis. Er is steeds meer oorlogsdreiging, en het klimaat gaat ook de verkeerde kant op.

En wat is nu het mooie, wat er de laatste jaren gebeurd is? De kerk had altijd al de goede antwoorden, maar voor veel jongeren is die kerk al tientallen jaren buiten beeld. Wat er nu gebeurt, is dat er in die wereld van social media jongeren zijn die zelf zijn gaan geloven en die dat uitleggen aan andere jongeren. Influencers zijn de zendingen van nu. Zij zijn niet de enige zendingen, er zijn er meer, daar kom ik zo op terug. Maar influencers zijn wel heel belangrijk. Zij geven die boodschap door: je moet bij Jezus zijn! Hij deelt brood uit!

3. De onbevangenheid van jongeren

Ik vind het heel opvallend dat er een jongen is die met zijn eten bij de discipelen komt. Kijk maar mee in vers 8 en 9: 'Een van Zijn discipelen, Andreas, de broer van Simon Petrus, zei tegen Hem: Hier is een jongetje dat vijf gerstebroden en twee visjes heeft, maar wat betekenen die voor zoveel?''

Blijkbaar heeft dat jongetje gehoord dat er eten nodig was en is hij het komen zeggen: 'Ik heb wel wat bij me: vijf broodjes – een soort pitabroodjes – en twee visjes.' En die discipelen zeggen tegen Jezus: 'Ja, ja... hier is wel wat brood en wat vis, maar ja, dit stelt natuurlijk niks voor.'

Kijk, daar zit ook dat verschil in die generaties. Die ouderen, die gaan rekenen, en die denken: dat kan allemaal niet.' Net zoals ouderen nu gaan rekenen, en zeggen: 'Ja, maar er gaan nog

steeds veel meer mensen de kerk uit dan de kerk in.' En dat is ook zo, daar hebben ze gelijk in. Maar die tegenstroom groeit wel. Dat komt door die onbevangenheid van jongeren die niet kijken naar aantallen, maar die geboeid raken door Jezus. Net als die jongen met zijn broodjes en visjes. Hij denkt gewoon, heel simpel: 'Misschien kan Jezus er wel wat mee.'

En dat is het! Jezus kan er inderdaad wat mee. Met weinig kan Hij veel. En veel jongeren hebben diezelfde onbevangenheid als dit jongetje. Waarom zou Jezus het níét kunnen? Waarom zou je Hem níét geloven?

Ik vond op de website van Beam, de jongerenpagina van de EO, het verhaal van Kirsten. Ze werd geïnterviewd toen ze 16 was. In dat interview vertelt Kirsten dat haar ouders niet geloven, maar zij wel. En hoe komt dat nou? Twee dingen: door haar basisschool en door haar oma. Ik zei net: er zijn nog meer zendelingen dan de influencers. Hier heb je ze: de juffen en de meesters van school. En ook: de opa's en de oma's.

Wat mij treft in het verhaal van Kirsten is haar onbevangenheid. Ze zegt dit: 'Ik zat op een christelijke basisschool, maar ik had eerst niet echt wat met het geloof. In groep vier ben ik met vrienden en mijn oma naar de kerk gegaan en zo ben ik eigenlijk in aanraking gekomen met het christelijk geloof. Ik ging naar die kerk, omdat mijn oma toen gedoopt werd. Sindsdien ben ik zelf ook meegegaan. Ik weet nog dat ik het toen vooral heel interessant vond hoe het ging in zo'n kerk, ik was daar namelijk nog nooit geweest. Er was niet echt een specifiek moment waarop ik mezelf christen begon te noemen, eigenlijk geloofde ik het vanaf dat ik naar de kerk ging al.'

Zie je dat? De Heilige Geest komt binnen in het hart van Kirsten. Door haar oma en de kerk van haar oma, en door de school. Over die school gaat Kirsten verderop in het artikel nog door. Dan staat er dit: 'Op haar basisschool hoorde Kirsten van God en het christelijke geloof. Dit sprak haar aan en inspireerde haar om zelf ook te gaan geloven. Dat is geen toeval volgens haar. Ze zegt: "Ik weet eigenlijk niet waarom mijn ouders voor een christelijke basisschool hebben gekozen. Ik denk, dat als ik niet op die school had gezeten, dat ik dan nooit achter het geloof aan was gegaan."'

Je ziet bij Kirsten de onbevangenheid die je ook ziet bij die jongen met die twee broden en die vijf vissen. Hij legt ze vol vertrouwen in de handen van Jezus. En Hij, de liefdevolle Verlosser, doet er Zijn goede werk mee.

4. Bij Jezus kom je tot rust

Ik wil nog één ding noemen wat me ook raakte in Johannes 6. Dat is vers 10, waar dit staat: 'En Jezus zei: Laat de mensen gaan zitten. En er was veel gras op die plaats.' Dus Jezus zegt tegen de mensen: 'Je moet niet staande eten, ga er maar lekker bij zitten.' Je zou zeggen: 'Wat dóét dat ertoe?!' Maar het doet er dus wel degelijk toe! Want als je gaat zitten, dan heb je rust, dan ontspan je, en dan komen de gesprekken op gang.

Dit is zó typisch Jezus! Want bij Jezus kóm je tot rust. En dat kom je tegen in bijna álle verhalen van jongeren die christen zijn geworden. Ook bij Kirsten, luister maar. Zij zegt: 'Als ik me wat minder goed voel, ga ik vaak bijbellezen, liedjes luisteren of bidden. Ik voel me meteen wat beter. Als ik daarmee bezig ben, merk ik gelijk dat ik me daar heel rustig van ga voelen. Bidden doe ik ook voor mijn ouders. Ik merk helaas niet dat zij tot geloof komen door mijn gebed.'

Jongeren die bidden voor hun ouders. Dat hoor ik vaker en het ontmoet me. Misschien zit je wel hier of je kijkt mee en ben je zélf meegenomen door een van je kinderen. Dat zou zomaar kunnen. Of je bent één van de jongeren die bezig zijn om God te ontdekken. Of je hébt Hem al ontdekt. Of je bent op een heel andere manier hier beland, terwijl je misschien helemaal niet zoveel hebt met geloof.

Ik hoop dat je je laat inspireren door de onbevangenheid van jongeren. Want veel jongeren hebben ontdekt hoe ongelooflijk mooi dat is, dat er iemand bij je is, wat er ook gebeurt, op de mooie momenten en op de dieptepunten, en dat je met Hem, met Jezus, zó ontzettend blij kunt zijn, dat je zó verwonderd kunt zijn, dat je het zelf niet eens begrijpt.

Jezus nodigt je uit om te gaan zitten in het groene gras en om te genieten van wat Hij je geeft.

Amen.

Reageren? Bel of mail René van Loon, 010-4426280, renevanloon@samaritaan.org

Geef je op voor de Alpha-cursus!

Wilt u, wil jij meer weten over het christelijk geloof? Volg dan de Alpha-cursus! Deze cursus is wereldwijd al door meer dan 25 miljoen mensen gevolgd. Tijdens tien avonden word je wegwijs gemaakt in de Bijbel en het christelijk geloof. De eerstvolgende Alpha-Cursus start in september. Info en opgave: alpha.opstandingskerk@gmail.com. Of mail renevanloon@samaritaan.org.

Word Vriend van de Laurenskerk!

Wilt u ook een bijdrage leveren aan het behoud van dit unieke monument voor Rotterdam en het mede mogelijk maken dat de Laurenskerk een actieve en bijzondere rol in Rotterdam blijft spelen? Voor een minimaal bedrag van € 25,- per jaar bent u al lid van de Vereniging van Vrienden van de Grote of Sint Laurenskerk. Ook kunt u een partnerlidmaatschap afsluiten. De minimale bijdrage hiervoor is € 10,-.

Als welkomstgeschenk ontvangen nieuwe leden een CD en de laatste nieuwsbrief en de maandagenda. Leden ontvangen reductie op activiteiten georganiseerd door de Stichting Laurenskerk en minimaal één keer per jaar vindt er een speciale 'vriendenactiviteit' plaats. Daarnaast hebben vrienden gratis toegang tot de tentoonstelling met gebruik van audioguide. Dit allemaal op vertoon van uw persoonlijke vriendenpas, die u ontvangt nadat uw eerste bijdrage binnen is.

Neem een folder mee bij de ingang van de kerk of ga naar <https://laurenskerkrotterdam.nl/vriend-van-de-laurenskerk/>